
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

MICSODA AZ EMBER?

Zsoltár 8.

2017. MÁJUS 7.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: Zsidókhöz írt levél 2,1-10.

Imádkozunk: Köszönjük. Mennyei Atyánk, a boldog megtapasztalást, hogy meghallgatód imádságunk szavát. Ha hálaadással kiáltunk Hozzád, ha mélységből sóhajtok, ha csak elsóhajtok kéréseinket vagy buzgó könnyörgésekkel állunk eléd, bizonyosak lehetünk Krisztusért, Üdvözítőnkért, hogy az Ő nevében mondott kéréseinket Te meghallgatód, szükségünket betöltöd, szabadításodat napról napra munkálad életünkben és formálsz bennünket, hogy méltók legyünk Isten-gyermekséghez, amelyre Krisztusban elhívtál bennünket. Ezért is valljuk meg töredelemmel, és eléd hozzuk bűnbánattal, hogy viszont mi oly gyakran nem hallgatunk Rád, pedig szent akaratód nyilvánvaló, dicsőségedet kinyilatkoztattad és fenségeddel körül veszel bennünket. Minden szem látja azt és mégis mily gyakran teljesedik rajtunk a próféta szava: nézvén nézünk, és nem látunk, és hallván hallunk és nem értünk. Bocsásd meg szívünk keménységét, lelkünk süketességét, bocsásd meg, hogy szüntelenül csak önmagunk körül forgunk, tanácsodat, útmutatásodat, igédet nem hallgatjuk, nem figyelünk rá. Töröld el, Urunk, ezt a mi süketességünket és vakságunkat, vedd el a mi kemény szívünket és adj nekünk élő lelket, hogy ma is, most is figyelhessünk rád, szavad egészen elhatoljon szívünk mélyéig, megtisztítson, megújítson, formáljon és megszenteljen bennünket. Így kérünk Krisztusunk nevében, jöjj közénk, küldd el Szentlelkesed, áldd meg istentiszteletünket. Krisztusért, a testté lett Igért, kérünk, hallgasd meg könnyörgésünket. Ámen

Textus: 8. zsoltár

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Szerettem volna Anyák napjára egy szép bibliai történetet vagy ígét hozni, az édesanyákat megköszönteni. De aztán eszembe jutott, hogy holnap érettségi is lesz, itt izgulnak a diákok. És eszembe jutott az is, hogy mennyiféle bajunk, zavarunk, nyavalyánk van. Eszembe jutott az ember, az ember, aki karon ülő csecsemőként, csecszopóként inkább dicsőíti az Istent, mint mi, felnőttek. És eszembe jutott ez a kérdés, hogy: micsoda az ember? Ez a mi nagy és döntő kérdésünk. Az ember, gyermekek és édesanyák, édesapák és nagyszülők, testvérek, mi mindannyian, kik vagyunk mi? Micsoda az ember? De mielőtt e zsoltár és más zsoltárok fényében keressük erre a választ, hadd szóljak először erről a különös kifejezésről, ami a zsoltár elején áll: gittith -, ezt úgy is lehet fordítani, hogy a szőlőmester vagy a szőlőtaposók nótájára. Ez jelzi, hogy milyen dallamra énekelték régen ezt a zsoltárt. Augustinus egyházatya némileg túlzásba vitte a magyarázatát, mert a szőlőpréselésre azt mondta, hogy akkor ez tulajdonképpen a mártírok éneke, őket tapossák úgy, mint a szőlőt és ahogy a szőlő elengedi a levét, akképpen ömlik a mártírok vére. Ez bizony túlzás, de az biztos, hogy a 8. zsoltárt sokféle módon csavarták, préselték már, hogy nagy igazságot lehessen belőle venni. Én is ide hoztam néhányat.

Micsoda az ember? – ez a kérdés hangzik el ez a zsoltár közepén, mégpedig ámuldozó, csodálkozó kérdésként; és éppenséggel az Isten-magasztalás folyamatában hangzik fel. De hozzá kell tennem gyorsan, hogy nemcsak ilyen helyzetben, hanem másféle helyzetekben is feltesszük ezt a kérdést. Itt a zsoltár azt mondja, hogy amikor látja (vagy ahogy egy másik fordítás mondja, amikor megpillantja, megszemléli, megtekinti, megvizsgálja) Isten teremtését, ujjainak munkáit, a teremtett világot, annak gyönyörűségét, dicsőségét, akkor kiszakad belőle a spontán kérdés: hát micsoda az ember az ember? Hogy ily dicsőséggel koronázta meg Isten! – mondja a zsoltáros. És föltesszük ezt a kérdést mi is, amikor vizsgálódunk. Vizsgáljuk a világot, benne önmagunkat. Az antropológia külön tudomány, de sok ága van: orvosi antropológia, biológiai antropológia, teológiai, filozófiai, jogi, mindenféle antropológia van, – mégis mindeniknek ugyanaz a kérdése: micsoda az ember? Ám van másféle helyzet is, és ezt is ide kell hallanunk. Ez az, amikor Isten vizsgál meg bennünket, amikor a szívek és a vesék vizsgálója közeledik hozzánk, ahogyan éppen a 139. zsoltár mondja: Uram, Te megvizsgáltál engem, és ismersz. És semmi titok nincs előtted, az anyaméhben való formáltatás óta tudod útjaimat, hová menekülhetnék előled? –ha az egekbe hágok, ott is ott vagy, ha az alvilágba vetek ágyat, ott is ott vagy, elől és hátul körül fogtál engem, csodálatos számomra ez Te tudásod.

Tehát kétféle tudás van itt: egyrészt, a mi tudásunk, a mi ismeretünk, a mi tapasztalatunk; mi a világ- és önvizsgálat folyamányaként tesszük fel a kérdést. Másrészt, ahogy a 139. zsoltár sejteti velünk, megérint minket egy másik ismeret is, – ez pedig az, ahogyan Isten ismer bennünket.

Beszéljünk először arról, amikor mi vizsgáljuk vagy szemléljük a világot és benne önmagunkat. Ahogy mondtam, ilyenkor óhatatlanul kiszakad belőlünk ez a kérdés: kicsoda az ember? Az ember Isten képmására teremtetett, fenséges és szépséges! Mi több, ehhez még azt is hozzá tudom tenni mai szóval: sikeres (nevezzük így az evolúció elvét). Azt mondja a zsoltár Istent magasztalva: kevésbé tetted az embert kisebbé az Istennél, dicsőséggel koronáztad meg, úrrá tetted őt kezeid munkáin, mindent lábai alá vetted. Az uralkodó ember áll előttünk, legalábbis az, aki itt, az általunk ismert teremtett világban uralkodik. Még akkor is ki kell ezt mondanunk, ha a mai világ sok-sok nyomorúsága arra a sóhajra készítet bennünket, hogy bárha ne uralkodna az ember! Ha elmegyünk egy folyópartra, már nem tudunk belőle inni, mert fekélyes, de nem magától, az ember eresztett bele szemetet. Ha kimegyünk éjszaka itt Budapesten, hogy megszemléljük azt a csillagos eget, amit a zsoltáros megszemlélt, mi nem fogjuk látni a felszíni fényszennyezés miatt. Egy híres fizikus nemrégiben azt mondta, hogy sikerült annyira tönkretenni a Földet a mi nagy boldog uralkodásunkban, hogy száz évünk van rá, hogy találjunk magunknak egy másik lakható bolygót. Igen keserű, apokaliptikus jövődőlés ez. Mégis, mindennek ellenére, azt hiszem van alapja a zsoltáros ámulatának, megrendülésének, ahogy körülnéz a világban, és látja Isten csodálatos alkotását; kiszakad belőle a csodálkozás: hogy-hogy az embernek adta ez Isten? Hát kicsoda az ember!? Amit ugyanis maga körül lát, az nem az ember sikere (ennyiben korrigálni kell a siker szót!), az nem az ember fáradtságának gyümölcse, az nem valamiféle nagy hódítás eredménye, hanem ajándék. Az ember ajándékba kapott mindent. Kicsoda az ember, faggatja a zsoltáros Istent, hogy megemlékezel róla és gondod van rá!? Lám, kévéssel tetted őt kisebbé az Istennél, dicsőséggel és tisztességgel koronáztad meg! Mintha valami adopción, gyermekké fogadás történt volna, amikor a király maga mellé ültet a trónra valakit, dicsőséggel koronázza meg, tisztességgel ruházza föl, a magáéból neki ad mindent. Így adta a világot Isten az embernek. Idézhetjük Az ember tragédiáját is, mindjárt a 2. szint, így kiált Éva: ah, élni, élni, mi édes, mi szép; Ádám meg gyorsan hozzáteszi: és úrnak lenni mindenen felett!

De figyeljük meg, mennyi alázat van a zsoltáros ujjongásában –éppen az elmondottak miatt. Mi több, az ujjongását sajátos öniróniába foglalja bele. Azt mondja Istennek: Te az egekre helyezted dicsőségedet, és a csecsemők és csecsszopók által erősítetted meg hatalmadat a Te ellenségeid miatt, hogy a gyűlölködőt és a bosszúállót elnémítsd! Gyönyörű ez a kép! Aki tartott karjában kisgyermeket, csecsemőt, csecsszopót, babát, az csak bele tud csodálkozni az ember fenségébe, szépségébe, a születés csodájába, a nagy titkokba. De nemcsak gyönyörű ez a kép, hanem mondom újra, van benne önirónia is. Isten a csecsemők szája által szerez magának dicsőséget, mert a nagyok, a hatalmasok, az erősek, az ellenség, a bosszúálló, a

fenségeskedő ember – nem a fenséges, a fenségeskedő ember! –, az uraszkodó ember, akinek nem elég, hogy mindent megkapott ajándékba, még a másikat is önmaga alá akarja gyűrni, akinek nem elég az Istentől rásugárzó dicsőség, hanem még az Isten dicsőségét is el akarja venni, nos, ilyen az ember! Micsoda az ember? Isten pedig milyen szelíd! Csak önmiróniával tudjuk kifejezni: gögicselő gyermekekkel szerez magának dicsőséget! Drámai erővel ugyanez jelenik meg Jézus virágvasárnapi bevonulásakor is, amikor már mindenki eloszlott a nagy hozsánnázás után, csak a jeruzsálemi gyerekek ujjonganak Jézus körül. És Jézusra kiáltanak a morcos felnőttek (akik a dicsőségpalástot már magukra öltötték, vagy éppen annak a foltozgatásával vannak elfoglalva): szólj ezeknek, hogy hallgassanak el! Ekkor Jézus azt mondja: ha ők elhallgatnak, akkor a kövek fognak kiáltani! És hány ígét tudunk, amikor a kicsik, a senkik, a gyermekek, akiket senki nem vesz figyelembe, akiknek a véleménye nem számít, akiknek nincsen szavazati joga, akik nem úrvacsorázhatnak, mert még nem elég érettek arra, hogy önvizsgálatot tartsanak, ők, mégis ők, azok által Isten dicsőséget szerez az Ő nevének! És általában is: kicsoda az a porszem, mondjuk, Ábrahám, akit Isten barátjával választ? Kicsoda az ember, hogy Istennek ilyen különös gondja van rá, megemlékezik róla, nem felejt el, törődik vele, gondját viseli, fölemeli, maga mellé ülteti?

A zsoltáros Istent magasztalja mindezért: milyen fenséges az Isten neve! Ebbe keretezi be a magasztalását és a csodálkozó kérdését is. Így kezdődik a zsoltár: mi Urunk, mi Istenünk, mily felséges a Te neved! És így fejeződik be: mi Urunk, mi Istenünk, mily felséges a Te neved az egész földön! Kiálthatnánk: oh, bár az ember szívében is ilyen felséges lenne az Isten neve!

De szólunk kell röviden a másik felvetésről is, amikor nem mi vagyunk azok, akik szétnézünk ennek a teremtett világnak a csodálatos valóságán, fenségességén, magasztosságán, nem mi szemlélődünk azon, hogy milyen pompás a teremtés, és nem ámulattal kérdezzük: micsoda az ember ebben a végtelen világegyetemben! Van egy másik helyzet is, amikor Isten vizsgál meg bennünket. Jeremiás próféta mondja egy súlyos vitában, történelmi drámában: Isten a szívek és a vesék megvizsgálója és fürkészője (Jer 17,10). Ha ebbe belegondolunk, máris fájdalommal kérdezzük, éppen úgy, ahogy egy másik zsoltár, a 144. zsoltár mondja: Uram, micsoda az ember, hogy tudsz felőle, és az embernek fia, hogy gondod van rá? Olyan az ember, mint a lehelet, napjai, mint az átfutó árnyék (Zsolt 144, 3-4). Jób pedig, súlyos fájdalmaiban így kiált: micsoda az ember, hogy őt ily nagyra becsüled, és hogy figyelmedet fordítod rá?! Meglátogatod őt. [Meglátogatod, - ugyanaz, mint a zsoltárban, csak más értelemben. A zsoltár azt mondja, hogy gondod van rá, törödsz vele, Jób esetében ezt így fordítjuk, hogy látogatod, törödsz vele, próbára vonod, minden reggel és minden szempillantásban megpróbálsz őt!] Folytatja Jób: meddig véglen nem fordítod el tőlem szemedet? miért nem távozol csak addig is tőlem, amíg nyálamat

lenyelem? Vétkeztem. Mit cselekedjem én, Neked, ó, embereknek őrizője, miért tettél ki céltáblául magadnak, miért legyen magamnak is terhére, és miért nem bocsátd meg vétkeimet és nem töröld el bűnömet? Hiszen én már porban fekszem, s ha keresel engem, nem leszek. (Jób 10,17-20) Ezeket mondja Jób, amikor nagy próbatétel alatt van, súlyos betegségben, rendkívüli állapotban, extrém helyzetben – mondhatnánk.

De akkor, kedves testvérek, mondjuk így, hogy két extrém helyzet van! Íme, a 8. zsoltár – kicsoda az ember, az emberfia? az Istennél alig kevesebbé tetted őt, dicsőséggel, felséggel koronáztad meg, törődsz vele, utána jársz, gondoskodsz róla, nem feledkezel meg! A 8. zsoltár hívja Istent, vonzza Istent. A másik helyen, ez a másik extrém helyzet, például, a 144. zsoltárnál, és Jóbnál – ha szabad ezt mondani – egyfajta háritás van! És ebben is van ironia, csak ez nem vidám, szeretetteljes ironia, hanem fájdalmas ironia. Az mondja Jób: micsoda az ember, hogy ilyen nagyra becsüld, hogy fegyelmet fordítasz rá? – hát csak porszem! Miért nem hagysz neki békét? Ki vagyok én, kiált Jób, hogy újra meg újra előveszel, megvizsgál, megpróbálsz, meggyötörsz? Hát legalább csak addig fordulj el tőlem – mondja Jób –, amíg nyálat lenyelem, csak egy szempillantásra fordulj el tőlem. Bizony, roppant erővel nehezedik rá, hogy Isten, aki a szívek vizsgálója, a vesék kutatója, motozni és keresgélni kezd az ember életében, szívében-lelkében, sőt, elkezdi keresni az embert. Mert ez sok fájdalmas, rettenetes dolgon keresztül tud megtörténni. Azt mondja Jób: miért tettél ki céltáblául magadnak? Mit mond a 8. zsoltár? Milyen dicsőséges az ember, még az embergyermek is, még a csecsemő is, még a gögicselő kisbaba is, mind Istent dicsóíti és magasztalja fenséges módon, olyannyira, hogy a gonoszokat, a bosszúállót, a dühösködőt, az ellenséget mind megszegyéníti! Lám, bekapcsolódik az ember a teremtett világ csodálatos szimfóniájába, harmóniájába és az emberé a cantus firmus, a vezérszólam. Mintha ezt mondaná a zsoltáros: nézzetek az emberre! Megszemléltem a világot, elámultam a szépségén, de nézzetek az emberre! Isten képmása! Ő az Isten képmása. Semmi mást, csak az embert teremtette az Isten saját képére és hasonlatosságára. De máris mondja Jób, a másik oldalon, céltáblául tett ki magának engem az Isten. (Ezt többször is megismétli Jób, egy helyen a 14. részben már arról is beszél, hogy nemcsak céltáblául tette ki, hanem nyilait lövöldözi rá.) Rettenő dolog az élő Isten kezébe esni, mert rettenő dolog nem hallani mindazt, amit az élő Isten mond, mindazzal, amit megalkotott, mindazzal, amit megteremtett, mindazzal, amivel és ahogyan az embert megalkotta, mindazzal, ahogyan az embert úrrá tette minden teremtés fölött. Rettenetes dolog ezt meg nem hallani, és az isten-képüsből kiesni, rettenetes dolog tudni, hogy Isten tudja ezt!

Azt mondják a tudósok, hogy a mi isten-képüségünk nem egyéb, mint az, hogy visszasugárzik rólunk az Isten felsége (vagy kirajzolódik rajtunk az isteni dicsőség, úgy ahogy például a 8. zsoltár mondja). De ez csak akkor és addig van így, amíg az ember Isten felé fordult étellel él, más szóval,

amíg kapcsolatban van Istennel. A legtöbb tudós az imago Dei kifejezést (az ember Isten képmása) úgy magyarázza: Isten arra alkotta az embert, hogy vele kapcsolatban legyen. A hold csak akkor ragyog, ha a nap fénye eléri és visszatükröződik róla. Ha a föld a hold és nap közé áll és eltakarja a nap fényét, akkor holdfogyatkozás áll be, nem verődik vissza róla a hold fénye. Akkor a hold, biblikus képpel: nem világító lámpás! Ha nem éri fény, csak egy sötét massa. Ha nem ragyog az emberen Isten dicsfénye, csak egy agyagdarab! Ha nincs kapcsolatunk Istennel, eltűnik rólunk a dicsőség. Ilyenkor, a zsoltáros szava szerint, csak a porlétünket éljük át.

Ne feledjük azonban az se, maga az ember az, aki oda tesz valamit, oda állít valamit önmaga és Isten közé. És ez paradox módon úgy éli meg: Isten távozott el tőle, Isten fordult el tőle. Igen, van napfogyatkozás is. Oda állítja az ember a maga képzelt dicsőségét, az önhiúságát, vagy éppen magamertegető restségét, de leginkább önmagában gyönyörködik, önmagának tetszeleg, önmagát nőteti. A zsidó biblia-tudós, Martin Buber írt egy megrendítő tanulmányt a II. világháború után, ez a könyvének a címe: Istenfogyatkozás. Ezt csak hívő ember tudta megírni. Az egész 20. század arról zengett, bongott, hogy meghalt az Isten, nincsen Isten, nem is volt. A 19. század filozófusai arról beszéltek, hogy nem ragyog az ég, nem fénylik az univerzum, az egész csak egy üres porhalmaz, Isten pedig az, amit az ember kivetít, projektál, ami szeretne lenni, aztán ha nagyobb lesz az ember, több lesz az ember, többre jut az ember, akkor nem lesz szüksége Istenre. Nietzsche megtoldotta: meg is halt. De a hívő szív nem ezt látja, hanem azt, hogy az ember odatett Isten és önmaga közé valamit, ezért nem látja Istent, ezért nem ragyog az Isten fénye rajta, ahogy a próféta mondja: néz-vén néznek, és nem látnak, hallván hallnak és nem értenek. Mit tett oda az ember? Még egyszer mondom: önmagát, ambícióit, vágyait, istenkedéseit. Sőt, még Jób és a zsoltáros (144. Zsoltár) is csodálatosan kiált. Így kiált Jób: miért nem bocsátod meg vétkeimet? Ez azért megrendítő, mert Jób története felette mai történet, abban az értelemben, hogy Jób szüntelenül vitatja, hogy neki bármilyen vétkem lenne; állítja: ő ártatlanul szenved. Mi a kerettörténetből tudjuk, hogy egy roppant nagy próbatétel nehezedett rá, és ezért drukkolunk Jóbnak: jöjjön rá végre, hogy csak ördögi kísértések alatt van. Igen, Jób majd a végén rájön, de most itt még a vitában áll, és váltig állítja [így tudjuk Jób könyvét!], hogy ő meg nem érdemelt bajok között szenved, őt igazságtalanul sújtja az Isten, méltatlanul tette őt céltáblává. Mi maiak, nagyjából így summázzuk Jób álláspontját! De lám, ez a Jób, itt a dráma kellős közepén fölkiált: miért nem bocsátod meg vétkeimet?

A Zsidókhoz írt levél felemeli a 8. Zsoltárt, amikor Krisztusra alkalmazza, és Isten büntető szeretetéhez kapcsolja, ahogyan az Krisztusban beteljesedett. Dávid egykor a szőlőtaposók énekére írta ezt a csodálatos éneket, a világegyetemet szemlélve, – és természetesen az emberről meg az ember fiáról szól, rólunk szól, az isten-gyermekekről. A Zsidókhoz írt levél azon-

ban bátran Krisztusra alkalmazza. Micsoda az ember, hogy megemlékezzen Óróla, avagy az embernek fia, hogy gondod van rá, kisebbé tetted Őt rövid időre az angyaloknál - mondja (Zsid 2,6-9). Figyeljük meg, itt már hozzátoldja: rövid időre! Aztán folytatja: dicsóséggel és tisztességgel koronáztad meg Őt azután (vagyis Krisztus feltámadása után), és úrrá tetted kezeid munkáin. Mindent lába alá vetettél. Mert azzal, hogy neki mindent alávetett – egészíti ki –, semmit nem hagyott alávetetlenül. De most még nem látjuk, hogy neki mindent alávetett, azt azonban látjuk, hogy Jézus, aki egy kevés időre kisebbé tétetted az angyaloknál is, a halál elszenvedéséért dicsóséggel és tisztességgel koronáztatott meg, hogy az Isten kegyelméből mindenkiért megízlelje a halált. Krisztus megízlelte a halált – érettünk végtelen nagy szeretetéből.

Ha a két zsoltárt egybe olvassuk, és a kettő fényében a Zsidókhoz írt levél nagy titkára, a Krisztus titkára tekintünk, és így kérdezzük: micsoda az ember? - akkor csak egyet tudunk mondani: nem tudom, kicsoda az ember! Por és hamu, tűnő árnyék, átfutó árnyék – ahogy a zsoltár mondja. Vagy ellenkezőleg, Isten-gyermekséggel, dicsóséggel megkoronázott úr mindenek felett – ahogy a másik zsoltár mondja. Nem tudjuk, kicsoda az ember. Az egyik extrémításból esünk a másik extrémításba. Kicsoda az ember? Nem tudjuk. És mégis tudjuk. Jézus Krisztus, ő az igaz ember és ő az igaz Isten.

Ha a világot szemléljük, ámulunk és csodálkozunk, hogy ez a porszem a végtelen univerzumban milyen kitüntetett isteni figyelemben részesül. Ha Isten dicsősége felől nézzük, akkor belátjuk, csak akkor ragyog föl az ember dicsősége, amikor Isten meglátogatja őt. És ez a válasz Jób kérdésére is, ez a válasz a zsoltáros panaszára is, a panaszzsoltár kérésére: kicsoda az ember!? Jób mintha azt követelné panaszában Istentől: ne foglalkozz velem, ne törődj velem, ne látogass meg, ne kérj számon, ne tégy mérlegre, ne vess kohóba, ne olvasd ki belőle azt mi nemes, mint ahogy kiolvasztják az aranyat a salakból! És mégis! Éppen akkor, amikor Isten meglátogat, amikor szíveket és veséket vizsgál, amikor meglátogat bennünket Fiában az Úr Jézus Krisztusban, akkor ragyog fel igazán a mi dicsőségünk! Ezért énekli Zakariás a templomban ujjongó szóval, Istent magasztalva: meglátogatott bennünket a nap támadat Jézus Krisztusban! (Lukács 1,78) Micsoda az ember? – Az, aki Jézus Krisztus. Milyenné kellennem? - naponként kell formálódnom a Szentlélek erejében, hogy hasonlatos legyek Őhöz! Mikor látom egeidet, ujjadnak munkáját – mondja a zsoltáros –, a holdat, a csillagokat, melyeket teremtettél, micsoda az ember? – mondom, hogy megemlékezel róla és az embernek Fia, hogy gondod van reá! Kicsoda az az ember?! Jézus Krisztus az az igaz ember – és Isten arra hív minket, hogy mindenben Őhöz legyünk hasonlatosak. Ámen

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk a mi Urunk Jézus Krisztusunk által, kérünk, töltsd be szívünket Szentlelked ajándékával, nyisd meg szívünk szemeit is, hogy láthassuk csodálatos titkaidat és add, hogy átjárjon bennünket felségességed, csodálatos voltod, végére mehetetlen dicsőséged. Engedd, hogy egész életünk ezt a Te dicsőségedet tükrözze vissza. Hiszen erre alkottál bennünket, hogy Téged dicsőítsünk, hogy jóságodat ízlelgessük, hogy benned megtaláljuk minden élet forrását és boldogító célját. Kérünk, állítsd szemünk elé Krisztust, Őt, a második Ádámot, az új embert, aki megkóstolta érettünk a halált. Aki minden útjában engedelmes volt, és dicsőségedet sugárzó, aki legnehezebb óráin is Téged magasztalt és dicsőített és elhozta számunkra szabadításodat és irgalmasságodat. Add, hogy Ővele teljen meg életünk, add, hogy mint megszabadított gyermekek, hűséges követői legyünk útjának. Add, hogy Szentlelked erejében, az Ő dicsőséges képmására formálódjunk naponként megújulva, erőidet megnyerve, vétkeinkből megtisztítva, dicsőségedet tükrözve. Készíts bennünket így, mennyei Atyánk, az úrasztala közösségére, hirdettesd így nekünk Jézus Krisztus bűnökből megszabadító, vétkeket eltörölő, halálát és dicsőséges feltámadását, hogy Őt követve bizton haza érkezzünk Hozzád. Ámen